

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců

Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Znojemský městský pivovar a.s.**
sídlem Hradní 87/2, Znojmo

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9.2020, č.j. 14358-5/2020-900000-312,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9.2020, č.j. 14358-5/2020-900000-312, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „celní úřad“) – dodatečným platebním výměřům na spotřební daň z piva za zdaňovací období únor 2017 až září 2018 v celkové výši 898 767 Kč.

2. Důvodem pro doměření spotřební daně bylo zjištění, že žalobce nesplňuje podmínky ve smyslu § 82 a § 85 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon č. 353/2003 Sb.“), pro uplatnění snížené sazby daně z piva (tj. 16 Kč za jeden hektolitr a každé celé hmotnostní procento extraktu původní mladiny) z důvodu propojení řídicích a vlastnických struktur se společností Jarošovský pivovar a.s. Podle správních orgánů tudíž žalobce nespadá do kategorie malého nezávislého pivovaru a sníženou sazbu daně z piva uplatnil neoprávněně. Proto mu byla spotřební daň z piva doměřena v základní sazbě.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce podrobnou argumentací zdůvodňuje, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nesprávně považovaly za rozhodující kritérium pro zařazení žalobce z hlediska sazby spotřební daně jeho personální propojení se společností Jarošovský pivovar a.s. Žalobce namítá, že obě společnosti jsou na sobě hospodářsky nezávislé, mají jinou strategii, jiné produkty a jiné zákazníky, a jejich společná produkce nedosahuje ani limitu 200 000 hl pro malý nezávislý pivovar. Vzájemná vlastnická propojenost dvou pivovarů tak v tomto ohledu nemůže mít vliv na zařazení obou pivovarů do kategorie malý nezávislý pivovar. Výklad zaujatý správními orgány je formalistický a vede k daňové diskriminaci.
4. Žalobce uvádí, že smyslem výhody spočívající ve snížené sazbě spotřební daně je poskytnutí kompenzace vyšších nákladů, které mají malé pivovary oproti velkým pivovarům. Spolupracující malé nezávislé pivovary se považují za jeden malý nezávislý pivovar, pokud jejich společný roční výstav piva nepřekročí 200 000 hl, což je případ obou pivovarů. Toto kvantitativní kritérium je přitom rozhodující. Aplikace základní sazby daně je podle žalobce v posuzovaném případě v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy a rovněž i definicí malého nezávislého pivovaru obsaženou v čl. 4 odst. 2 směrnice Rady 92/83/EHS ze dne 19. 10. 1992 o harmonizaci struktury spotřebních daní z alkoholu a alkoholických nápojů (dále jen „Směrnice“). Podle žalobce česká právní úprava implementovala Směrnici v § 82 odst. 5 zákona č. 353/2003 Sb. nepřesně a definici pozměnila (přidáním pojmu „nezávislých“ u spolupracujících malých pivovarů); žalobce se proto dovolává přímého účinku Směrnice.
5. Žalobce dále odkazuje na zákaz diskriminace vyplývající čl. 18 Smlouvy o fungování Evropské unie, s nímž je úprava obsažená v § 82 zákona č. 353/2003 Sb. v rozporu. Pokud mají pivovary roční výstav do 10 000 hl, měly by být zdaňovány sníženou sazbou daně nehledě na formální odlišnosti v majetkové struktuře. Výklad správních orgánů vede k tomu, že žalobce je zdaňován vyšší sazbou než srovnatelné či ekonomicky silnější daňové subjekty. Podle žalobce na věc nedopadají závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 2.4.2009 ve věci C-83/08, *Glückauf Brauerei*, (ECLI:EU:C:2009:228), neboť objem výstavu posuzovaných pivovarů v tamní věci překračoval limit 200 000 hl., což je podle žalobce ve smyslu citovaného rozsudku primární podmínkou pro přiznání osvobození. Roční výstav pivovarů přitom žalovaný nezohlednil a citovaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie nesprávně interpretoval. Stejně tak podle žalobce žalovaný nezohlednil, že jiné členské státy podmínku nezávislosti malých spolupracujících pivovarů nestanovily, a odkazuje tak pouze na slovenskou právní úpravu. Žalobce je přesvědčen, že splňuje veškeré podmínky pro to, aby byl považován za malý nezávislý pivovar a mohl aplikovat nižší sazbu spotřební daně. To plyne rovněž ze stanoviska Ing. Š., u něhož má žalobce za to, že ze strany žalovaného mělo dojít přinejmenším k lepšímu zdůvodnění jeho odmítnutí.

Dále žalobce na podporu své argumentace odkazuje na právní stanovisko Prof. JUDr. A. G., CSc., které přikládá k žalobě.

6. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasí se žalobou a odkazuje na napadené rozhodnutí, které považuje za správné a dostatečně odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
8. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
11. Mezi účastníky řízení je sporu pouze o otázku právní, zda žalobce je malým nezávislým pivovarem, a tedy zda splnil podmínky pro uplatnění snížené sazby spotřební daně z piva.
12. Mezi účastníky řízení přitom není sporu o tom, že (pokud jde o příslušná zdaňovací období) žalobce a Jarošovský pivovar a.s. jsou nepřímo personálně propojeny prostřednictvím ovládající osoby M. P.; oba pivovary jsou osobami ovládanými. Současně jsou přímo propojeny přes M. H. jako statutárního ředitele obou pivovarů a z pozice funkce předsedy správní rady obou pivovarů opět M. P. Hlavním akcionářem žalobce i Jarošovského pivovaru a.s. je Gourmet Invest a.s., jehož zakladateli byli se 14 kusy akcií CEO Managenet s.r.o. a se 7 kusy akcií M. P., přičemž statutární ředitel žalobce i Jarošovského pivovaru a.s. M. H. byl v kontrolovaných zdaňovacích obdobích od 10.5.2016 do 31.5.2017 rovněž ve funkci statutárního ředitele Gourmet Invest a.s. a od 31.5.2017 do 31.12.2018 byl předsedou správní rady této společnosti. Žalobce a Jarošovský pivovar a.s. uzavřeli Smlouvu o zápůjčce, podle které zapůjčitelem 10 000 000 Kč se splatností do 30.6.2021 je žalobce. Další smlouvy o zápůjčce byly uzavřeny mezi Gourmet Invest a.s. coby zapůjčitelem a žalobcem, rovněž došlo k postoupení pohledávky žalobce za Jarošovským pivovarem a.s. na Gourmet Invest a.s. a k uzavření rámcové smlouvy o poskytování služeb mezi Gourmet Invest a.s. a žalobcem týkající se finančního poradenství, strategického řízení a koordinace projektů apod., dne 2.11.2016 došlo k prodeji akcií žalobce mezi společnostmi CEO Management s.r.o. – jednatel a společník M. P. – jako prodávajícím a Gourmet Invest a.s. jako kupujícím s tím, že prodávající a kupující tvoří společný koncern).
13. Podle § 82 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb. je malým nezávislým pivovarem pivovar, jehož roční výroba piva, včetně piva vyrobeného v licenci, není větší než 200 000 hl a splňuje tyto podmínky: a) není právně ani hospodářsky závislý na jiném pivovaru, b) nadzemní ani

podzemní provozní a skladovací prostory nejsou technologicky, či jinak propojeny s prostorami jiného pivovaru.

14. Podle § 82 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb. je pivovar právně nebo hospodářsky závislý, pokud a) vlastní více než 50 % podílu na čistém majetku nebo disponuje více než 50 % hlasovacích práv jiného pivovaru, b) chybí některý hlavní výrobní provozní soubor v pivovaru, nebo c) byla uzavřena jakákoliv dohoda, z níž lze dovodit přímou nebo nepřímou hospodářskou nebo právní závislost na jiném pivovaru.
15. Podle § 82 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb. se hlavním výrobním provozním souborem pro účely tohoto zákona rozumí varna, spilka a ležácký sklep, případně cylindrokonické tanky.
16. Podle § 82 odst. 4 zákona č. 353/2003 Sb. může malý nezávislý pivovar vyrábět pivo v licenci za podmínky, že: a) společná roční výroba pivovarů nepřevyšší 200 000 hl, b) výroba piva v licenci nepřekročí 49 % jeho roční výroby, c) pivo vyráběné v licenci je vždy zdaněno základní sazbou daně.
17. Podle § 82 odst. 5 zákona č. 353/2003 Sb. spolupracují-li dva nebo více malých nezávislých pivovarů a jejich společná roční výroba nepřevyšší 200 000 hektolitřů, považují se tyto pivovary za jeden malý nezávislý pivovar.
18. Podle § 82 odst. 6 zákona č. 353/2003 Sb. se roční výrobou piva pro účely tohoto zákona rozumí veškeré pivo, které bylo v daném kalendářním roce vyrobeno.
19. Podle čl. 4 bodu 1 Směrnice mohou členské státy uplatňovat snížené sazby daně, které mohou být diferencovány podle ročního výstavu dotyčných pivovarů, na pivo vystavené malými nezávislými pivovary za následujících omezení:
  - snížené sazby se neuplatní na podniky, které vyrábějí více než 200 000 hl ročně,
  - snížené sazby, které mohou poklesnout pod minimální sazbu, nesmí být přitom sníženy více než o 50 % pod základní vnitrostátní sazbu spotřební daně.

Podle čl. 4 bodu 2 Směrnice se pro účely nižších sazeb "malým nezávislým pivovarem" rozumí pivovar, který je právně a hospodářsky nezávislý na jakémkoli jiném pivovaru, který využívá provozních prostor, jež jsou fyzicky umístěny odděleně od jakéhokoli jiného pivovaru, a který nevyrábí značkové pivo v licenci. Spolupracují-li však dva nebo více malých pivovarů a jejich společný roční výstav nepřekročí 200 000 hl, mohou být i tyto pivovary považovány za jediný malý nezávislý pivovar.

Podle čl. 4 bodu 3 Směrnice členské státy zabezpečí, aby případné nižší sazby, které zavedou, platily stejně i pro pivo dovezené na jejich území z malých nezávislých pivovarů nacházejících se v jiných členských státech. Zejména musí zajistit, aby na žádnou jednotlivou dodávku z jiného členského státu nebyla uvalena vyšší daň než na odpovídající vnitrostátní dodávku.

20. Při zodpovězení sporné právní otázky nelze odhlédnout od povinnosti eurokonformního výkladu citovaných ustanovení zákona č. 353/2003 Sb.; v této souvislosti žalobce namítá, že Směrnice byla nesprávně transponována do vnitrostátního práva a v důsledku toho došlo k daňové diskriminaci, a tudíž i k porušení zákazu diskriminace obecně. Zdejší soud mu však zapravdu dát nemůže. Ve shodě s vyjádřením žalovaného má za to, že Česká republika, coby členský stát Evropské unie, byl na základě Směrnice oprávněn zavést

právní úpravu z níž plyne, že malým nezávislým pivovarem, byť s výstavem do 200 000 hl, je pouze takový pivovar, který není závislý na jiném pivovaru.

21. K povaze čl. 4 odst. 2 Směrnice zdejší soud předně odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28.10.2021 ve spojených věcech C-221/20 a C-223/20, *A Oy, B Oy*, (ECLI:EU:C:2021:890), který byl vydán až po rozhodnutí žalovaného a který odpověděl na otázky Nejvyššího soudu Finska, zda čl. 4 Směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát, který podle tohoto ustanovení uplatňuje u piva vyráběného malými nezávislými pivovary snížené sazby spotřební daně, musí uplatňovat také ustanovení o společném zdanění malých pivovarů obsažené v čl. 4 odst. 2 druhé větě této Směrnice, nebo zda je uplatňování tohoto ustanovení ponecháno na uvážení tohoto členského státu, resp. zda má čl. 4 odst. 2 druhá věta Směrnice přímý účinek. Soudní dvůr Evropské unie v citovaném rozsudku zdůraznil nutnost výkladu čl. 4 odst. 2 Směrnice v celém jeho kontextu, s přihlédnutím k cílům a obecné systematicke unijní právní úpravy. Dospěl k závěru, že čl. 4 odst. 2 druhá věta Směrnice 92/83 musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát, který do svého právního řádu promítl možnost stanovenou v čl. 4 odst. 1 této Směrnice používat snížené sazby spotřební daně u piva vyráběného malými nezávislými pivovary, není nicméně povinen považovat za jediný malý nezávislý pivovar dva nebo více malých pivovarů, které spolupracují a jejichž společný roční výstav nepřesahuje 200 000 hektolitřů.
22. Podle zdejšího soudu výše citovaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie dopadá na nyní projednávanou věc. Vyplývá z něj, že členské státy mají možnost (nikoliv povinnost) uplatňovat na svém území snížené sazby spotřební daně z piva. Pokud této možnosti využijí, je na jejich uvážení, zda sníženou sazbu daně vztáhnou i na spolupracující malé pivovary, jak uvádí čl. 4 odst. 2 věta druhá Směrnice, či zvolí úpravu jinou, resp. nezohlední spolupráci malých pivovarů vůbec.
23. Zákon č. 353/2003 Sb. možnost snížené sazby daně pro malé nezávislé pivovary zakotvil. Spolupráci dvou a více pivovarů do výstavu nepřesahujícího limit stanovený Směrnicí však pro účely aplikace snížené sazby daně váže na další podmínku, a to podmínku nezávislosti malých spolupracujících pivovarů. Oproti Směrnici, která sníženou sazbou daně opravňuje zdanit spolupracující „malé pivovary“ bez dalšího, je tuzemská právní úprava přísnější, neboť umožňuje sníženou sazbu aplikovat jen při spolupráci malých nezávislých pivovarů definovaných v § 82 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., a to za předpokladu, že jejich společný výstav nepřekročí limit 200 000 hl ročně. Přestože tuzemská právní úprava žalobci neumožňuje využít snížených sazeb daně, nejde o úpravu, která by byla se Směrnicí v rozporu. Jak totiž plyne z bodu 25 rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci *A Oy, B Oy*, Směrnice nestanoví povinnost členských států považovat spolupracující (závislé) pivovary za malý nezávislý pivovar, pokud jejich roční výstav nepřekročí limit 200 000 hl, a ponechává členským státům v této otázce diskreci: „Ze znění čl. 4 odst. 2 druhé věty směrnice 92/83, a zejména z výrazu „mohou být považovány“, který je v něm uveden, totiž vyplývá, že unijní normotvůrce upravil možnost, a nikoli povinnost členského státu považovat za jediný malý nezávislý pivovar dva nebo více malých pivovarů, které spolupracují a jejichž společný roční výstav nepřekročí 200 000 hl piva, i když tento členský stát využil možnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 této směrnice, uplatňovat snížené sazby daně u piva vystaveného malými nezávislými pivovary, které nevyrábějí více než 200 000 hl ročně.“. K nesprávné implementaci Směrnice tak nedošlo a není proto namístě se v případě zdanění malých nezávislých pivovarů dovolávat přímého účinku čl. 4 odst. 2 věty druhé Směrnice

ve vztahu k situaci žalobce; žádné právní stanovisko dospívající k odlišnému závěru (ani to, které předložil žalobce) na tom nemůže nic změnit. Povinnost zavést jednotnou úpravu, jak namítá žalobce, v tomto směru podle Soudního dvora ze Směrnice neplyne.

24. Argumentace, že o nesprávné implementaci Směrnice svědčí i úprava podmínek pro pivovary vyrábějící pivo v licenci, rovněž není případná. Podstatou nyní projednávané věci není výroba piva v licenci; žádné ustanovení zákona č. 353/2003 Sb. týkající se licenční výroby piva aplikováno nebylo.
25. Podle zdejšího soudu tedy nelze za daňovou diskriminaci nelze považovat situaci, kdy se národní úpravy jednotlivých členských států od sebe liší ve způsobu implementace Směrnice, ponechává-li Směrnice určitou otázku na uvážení členských států. Požadavek tuzemské právní úpravy tudíž nelze považovat za diskriminační ani samoučelný. Do zákona byl včleněn s úmyslem podpořit sníženou sazbou daně pouze tradiční malé pivovary, nezávislé hospodářsky a technologicky na jiném pivovaru. Z důvodové zprávy k zákonu č. 353/2003 Sb. vyplývá, že v jeho § 82 jsou definovány tzv. malé nezávislé pivovary, jejichž pivo je zdaňováno zvýhodněnými sazbami spotřební daně. Základními podmínkami pro uznání pivovaru jako „malého nezávislého“ jsou výroba piva včetně piva vyrobeného v licenci nejvýše do 200 000 hl ročně, právní a hospodářská nezávislost a neexistence propojení s jinými pivovary (viz sněmovní tisk 317/0, 4. volební období 2002 až 2006, www.psp.cz). Zákonodárce se tak rozhodl nepodpořit sníženou sazbou daně všechny pivovary vyrábějící pivo do limitu 200 000 hl, nýbrž pouze ty, které nejsou právně ani hospodářsky závislé na jiném pivovaru, resp. nejsou s jiným pivovarem technologicky propojeny. Přestože je tuzemská úprava restriktivnější než úpravy jiných členských států, jde o implementaci přípustnou (shodně i bod 84 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že si je vědom odlišné německé či rakouské právní úpravy). V tomto ohledu tedy není důvodná námitka, že žalovaný nezohlednil existenci odlišné právní úpravy v některých dalších členských státech, neboť zvolená tuzemská právní úprava podmínek zdanění malých pivovarů v tomto směru nezakládá ani rozpor s cíli Směrnice, ani neznevýhodňuje žalobce spolu s Jarošovským pivovarem a.s. (resp. jejich finanční skupinu) na unijním trhu ve srovnání s malými nezávislými pivovary ve smyslu zákona č. 353/2003 Sb. v rozporu s podmínkami Směrnice. Stejně tak se žalovaný řádně vypořádal s odborným vyjádřením Ing. I. Š., které žalobce uplatnil na podporu argumentace uplatněné v odvolání, jeho rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné (viz body 87 až 99 napadeného rozhodnutí).
26. Zdejší soud rovněž nesouhlasí s tím, že by aplikace daného ustanovení byla v praxi zcela vyloučena. Dané ustanovení je využitelné, pokud dva pivovary, které mají status malého nezávislého pivovaru ve smyslu § 82 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., spolupracují např. v oblasti propagace, odbytu apod., aniž by však byly ve vztahu hospodářské závislosti či provozní propojenosti. Žalobce ani Jarošovský pivovar a.s. však nejsou malými nezávislými pivovary vzhledem k jejich vzájemné hospodářské a právní závislosti (viz zejména body 40 až 52 napadeného rozhodnutí). Nesplňují tudíž podmínku stanovenou v § 82 odst. 5 zákona č. 353/2003 Sb., a nemohou tak dosáhnout statusu malého nezávislého pivovaru. Jak správně uvedl žalovaný v bodu 70 napadeného rozhodnutí, součet jejich výstavů je pro naplnění podmínek tuzemského zákonodárce nerozhodný, resp. podle zdejšího soudu jde pouze o jednu z podmínek, jež však musí být pro účely uplatnění snížené sazby daně splněny kumulativně.
27. Dva daňové subjekty působící ve dvou rozdílných členských státech tak nelze bez dalšího považovat za subjekty ve srovnatelné situaci, jak argumentuje žalobce. Je-li žalobce usazen

v České republice a produkuje-li zde pivo, nemůže se dovolávat aplikace daňových předpisů jiného členského státu, podle kterých by na sníženou sazbu daně dosáhl. O daňových subjektech ve srovnatelné situaci by tak bylo možné uvažovat jen tehdy, pokud by v rámci daňového zatížení spotřební daní působily v rámci stejného členského státu a vztahovaly by se na ně srovnatelné podmínky. Není tedy naplněn již první předpoklad tříkrokového testu vysloveného v rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 9.3.1978 ve věci C-106/77, *Simmenthal*, ECLI:EU:C:1978:49, na který se žalobce odvolává. Nejde-li o subjekty ve srovnatelné situaci, postrádá opodstatnění zkoumat další podmínky tzv. diskriminačního testu. Zdejší soud tak uzavírá, že Směrnice byla řádně implementována do české právní úpravy a že k daňové diskriminaci žalobce nedošlo. Tyto námitky tak nejsou důvodné.

28. Žalobce dále nesouhlasí se závěry žalovaného, pokud jde o posouzení otázky závislosti obou pivovarů. Ani v tom mu zdejší soud nemůže dát zapravdu.
29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že u žalobce byla na základě dohod uzavřených s Gourmet Invest a.s., resp. s Jarošovským pivovarem a.s. zjištěna přímá i nepřímá právní a hospodářská závislost na jiném pivovaru jak na úrovni jejich řízení, tak na úrovni vlastnictví akcií i na úrovni hlasovacích práv (zejména bod 64 napadeného rozhodnutí). Žalovaný dospěl k závěru, že mezi oběma pivovary existuje vztah hospodářské závislosti takové povahy, že může ovlivnit schopnost uvedených pivovarů samostatně přijímat obchodní rozhodnutí, a to zejména přes nepřímé personální propojení přes ovládající osobu, přímé propojení přes statutárního ředitele obou pivovarů a předsedu správní rady, přičemž žalovaný poukázal i na přímou závislost obou pivovarů vyplývající ze smluv o zápůjčce (bod 66 napadeného rozhodnutí). Tvrdí-li žalobce, že s Jarošovským pivovarem a.s. fakticky nespolečně pracuje, tak podstatná je podle zdejšího soudu právě personální provázanost obou subjektů v rámci finanční skupiny podrobně popsaná žalovaným v napadeném rozhodnutí, přičemž pokud jde o vzájemnou spolupráci, tu lze dovést kupř. právě ze smlouvy o zápůjčce.
30. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí v této otázce vycházel ze závěrů vyslovených v rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 2.4.2009 ve věci C-83/08, *Glückauf Brauerei*, (ECLI:EU:C:2009:228), tak ani v tom neshledává zdejší soud žádnou nesprávnost. Podle citovaného rozsudku musí být čl. 4 odst. 2 Směrnice vykládán v tom smyslu, že situace, která se vyznačuje existencí strukturálních propojení z hlediska obchodních podílů a hlasovacích práv a která vede k tomu, že tatáž osoba vykonávající řídicí funkce v několika dotčených pivovarech může nezávisle na svém skutečném chování ovlivňovat přijímání jejich obchodních rozhodnutí, vylučuje, že tyto pivovary mohou být považovány za na sobě hospodářsky nezávislé: *„Podstatou předběžné otázky předkládané soudu je, zda pro účely uplatnění snížené sazby daně z piva musí být podmínka stanovená v čl. 4 odst. 2 směrnice 92/83, podle které pivovar musí být nezávislým právně a hospodářsky na jakémkoli jiném pivovaru, vykládána v tom smyslu, že kritérium hospodářské nezávislosti mezi právně nezávislými pivovary se vztahuje výlučně na chování těchto pivovarů na trhu, nebo zda takové kritérium již není naplněno tehdy, když má určitá osoba možnost fakticky vykonávat vliv na obchodní činnosti uvedených pivovarů. Pro účely odpovědi na položenou otázku je třeba zkoumat pojem „pivovar právně a hospodářsky nezávislý na jakémkoli jiném pivovaru“ ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 92/83... V souladu s čl. 4 odst. 1 směrnice 92/83 mohou členské státy uplatňovat snížené sazby daně na pivo vystavené malými nezávislými pivovary, které nevyrábějí více než 200 000 hl piva za rok, přičemž tyto snížené sazby nesmí být přitom sníženy více než o 50 % pod základní vnitrostátní sazbu spotřební daně. Odstavec 2 uvedeného článku 4*

upřesňuje, že malým nezávislým pivovarem je pivovar, který je právně a hospodářsky nezávislý na jakémkoli jiném pivovaru, který využívá provozních prostor, jež jsou fyzicky umístěny odděleně od jakéhokoli jiného pivovaru, a který nevyrábí značkové pivo v licenci. Toto ustanovení rovněž uvádí, že pokud však spolupracují dva nebo více malých pivovarů a jejich společný roční výstav nepřekročí 200 000 hl, mohou být i tyto pivovary považovány za jediný malý nezávislý pivovar. Ze znění článku 4 směrnice 92/83 tak vyplývá, že pivovar, který chce využít snížené sazby daně z piva, musí splnit dvě podmínky, a sice podmínku kvantitativní povahy týkající se jeho maximálního ročního výstavu a podmínku kvalitativní povahy, která se vztahuje k jeho nezávislosti na jakémkoli jiném pivovaru. V souladu se sedmým a sedmáctým bodem odůvodnění směrnice 92/83 má směrnice, pokud jde o pivo vyráběné v malých nezávislých pivovarech, za cíl přijetí společného přístupu, který dovolí členským státům uplatňovat na tento výrobek nižší daňové sazby, přičemž je však nutné vyloučit, že tyto snížené sazby způsobí narušení hospodářské soutěže v rámci vnitřního trhu. Z toho vyplývá, že směrnice 92/83 chce vyloučit, že výhoda z takového snížení daňové sazby bude přiznána pivovarům, jejichž velikost a výrobní kapacita by mohly stát na počátku narušení vnitřního trhu. Za těchto podmínek je cílem kritérií právní a hospodářské nezávislosti, stanovených v čl. 4 odst. 2 této směrnice, zajištění toho, aby jakákoli forma hospodářské a právní závislosti mezi pivovary vedla k vyloučení daňového zvýhodnění, které představuje snížená sazba daně z piva. Toto ustanovení tudíž s ohledem na cíl sledovaný směrnicí 92/83 vyžaduje, aby malé pivovary, jejichž roční výstav je nižší než 200 000 hl, byly skutečně nezávislé na jakémkoli jiném pivovaru, co se týče jak jejich právní a hospodářské struktury, tak jejich výrobní struktury, tedy aby využívaly provozních prostor, jež jsou fyzicky umístěny odděleně od jakéhokoli jiného pivovaru, a aby nevyráběly značkové pivo v licenci. V tomto kontextu pojem „pivovar, který je právně a hospodářsky nezávislý na jakémkoli jiném pivovaru“, ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 92/83 předpokládá prověření skutečnosti, zda mezi dotčenými pivovary existuje vztah právní závislosti zejména na úrovni jejich řízení nebo vlastnictví obchodních podílů nebo hlasovacích práv, nebo vztah hospodářské závislosti takové povahy, že může ovlivnit schopnost uvedených pivovarů samostatně přijímat obchodní rozhodnutí. Je třeba dodat, že cílem kritéria nezávislosti je zajistit, aby z této snížené daňové sazby měly prospěch skutečně pivovary, pro které velikost představuje znevýhodnění, a nikoliv pivovary, které náleží k určité skupině. Za těchto podmínek je za účelem vyhrazení použití čl. 4 odst. 2 směrnice 92/83 pouze na pivovary, které jsou skutečně právně a hospodářsky nezávislé, třeba dbát na to, aby podmínka nezávislosti nebyla obcházena z čistě formálních důvodů a zejména právními konstrukcemi mezi různými údajně nezávislými malými pivovary, které ve skutečnosti tvoří hospodářskou skupinu, jejíž výroba překračuje meze stanovené v článku 4 směrnice 92/83 (viz obdobně rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-91/01, Recueil, s. I-4355, bod 50). Ve věci v původním řízení vychází vnitrostátní soud z předpokladu, že Glückauf je právně nezávislá na jakémkoli jiném pivovaru, zejména Innstadt, Ottakringer a Menz. Jeho otázka směřuje k tomu, zda výklad kritéria hospodářské nezávislosti spočívá pouze na skutečném chování dotčených pivovarů na trhu, nebo zda naopak skutečnost, že tatáž osoba může vykonávat vliv na obchodní činnosti uvedených pivovarů, může postačovat pro závěr, že toto kritérium hospodářské povahy nebylo splněno. V tomto ohledu pojem „hospodářská nezávislost“ ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 92/83 odkazuje, jak vyplývá z bodu 28 tohoto rozsudku a jak Komise zdůraznila ve svém písemném vyjádření, na schopnost dotčeného pivovaru samostatně přijímat obchodní rozhodnutí. Ve věci v původním řízení předkládající soud upřesňuje, že S. Menz, který je pověřen řízením společností Ottakringer a Menz, je schopen ovlivňovat obchodní politiku společnosti Glückauf prostřednictvím společností Innstadt, Ottakringer a Menz. Podle tohoto soudu má totiž S. Menz s přihlédnutím ke struktuře obchodních podílů vlastněných v těchto pivovarech, jakož i k úpravě

*týkající se hlasovacích práv ve společnosti Ottakringer, fakticky možnost ovlivňovat obchodní činnosti společnosti Glückauf, ačkoliv se na ní přímo neúčastní, a může sladit zájmy a přijímání rozhodnutí mezi společnostmi Glückauf a Innstadt, jakož i Ottakringer. Taková situace, jako je situace dotčená v původním řízení, která se vyznačuje existencí strukturálních propojení mezi různými pivovary z hlediska obchodních podílů a hlasovacích práv a která vede k tomu, že tatáž osoba vykonávající řídicí funkce v několika dotčených pivovarech může, nezávisle na svém skutečném chování, ovlivňovat přijímání jejich obchodních rozhodnutí, vylučuje, že tyto pivovary mohou být považovány za navzájem na sobě hospodářsky nezávislé ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 92/83. V tomto kontextu a vzhledem k tomu, že podle údajů poskytnutých předkládajícím soudem vyrábějí Innstadt a Ottakringer více než 200 000 hl piva za rok, by přiznání snížené sazby daně z piva společnosti Glückauf porušilo podmínku týkající se množství vyrobeného piva za rok, stanovenou v čl. 4 odst. 1 uvedené směrnice. Pokud jde o případný dopad jednání dotčených pivovarů na trh pro účely určení jejich hospodářské nezávislosti, je třeba ještě jednak uvést, že čl. 4 odst. 2 směrnice 92/83 se vztahuje na právní a hospodářskou strukturu pivovarů, aniž by se výslovně odvolával na jednání těchto pivovarů na trhu. Krom toho, jak poukázala Komise, nemůže přítomnost pivovarů dotčených v původním řízení na odlišných trzích s odlišnými sortimenty výrobků umožnit závěr o existenci hospodářské nezávislosti mezi uvedenými pivovary, protože tato okolnost právě naopak může být projevem existence záměrné strategie, přijaté na úrovni skupiny za účelem vyloučení nebo oslabení soutěže uvnitř této skupiny.“ (body 28 až 35 rozsudku Soudního dvora ze dne 2.4.2009 ve věci C-83/08, *Glückauf Brauerei*, ECLI:EU:C:2009:228, zvýrazněno zdejší soudem). Závěr žalovaného, že je u žalobce dán důvod závislosti na jiném pivovaru, je tak správný, přitom žalobce v podané žalobě nepochybně, že je společně s Jarošovským pivovarem a.s. součástí těžce finanční skupiny; žalovaný tak postupoval při posuzování jedné z tuzemských podmínek pro uplatnění snížené sazby daně, a to posuzování znaků naplnění pojmu hospodářské závislosti, správně, zcela v intencích citovaného rozsudku Soudního dvora Evropské unie, zaměřil-li se na otázku společných ovládajících osob obou pivovarů. Je pravdou, že společný roční výstav obou pivovarů nepřesahuje Směrnicí požadovaný limit (kvantitativní podmínka); jak již bylo výše rozvedeno, zákon č. 353/2003 Sb. však vyžaduje, aby pro účely získání statusu malého nezávislého pivovaru šlo o spolupráci dvou nebo více malých nezávislých pivovarů, což v nyní posuzované věci splněno nebylo, neboť oba pivovary nejsou ve vzájemném nezávislém postavení. Závěr žalovaného, že žalobce není oprávněn uplatňovat sníženou sazbu spotřební daně z piva, proto ob stojí. Ke shodnému závěru ostatně dospěl zdejší soud v minulosti v rozsudku ze dne 21.2.2022, č.j. 30 Af 46/2020-85.*

31. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

32. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly

náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. února 2023

David Raus v.r.
předseda senátu